artlemonade.kiev.ua
(sub): litak(i)
тел. 269 04 35

Четвертий згин

Світлана БОГДАН

Перший згин

До мене прийшов біль

У гості знову?
Ну сідай.
Я не злякалась. Навпаки.
Окрім
ворон зловісних зграй,
У світі є іще зірки.

Побачив зло? Серця тісні?
Кажи-бо, пити не почну.
Про щастя, знаєш, є пісні.
Я чула, навіть не одну.

Багато тут наговорив.
Я відповім тобі лишень:
Аніж нещасть, є більше див.
За ніч без світла довший день.

Дей дрєчут
вирпоєдіненна
на пєрєшкоді
бєчуть.
аєрдинальних
ґрадусів
заплєсуйтесь

Перший згин

Інструкція з експлуатації

Перед запуском скільки на щоб
скалання арчуп по пунктирних лініях
заданому порядку. Кожен заклепка
вказаному так, зовні. Зовні
ВІД СЕБЕ, щоби лінія заплешалася
Перед використанням.
Уважно прочитати.
Використовувати
не за призначенням
суворо заборонено!

Другий згин

ЛІРИКА КУЛАКОВСЬКА

***

Синяє сріцних
вросіван –
Давно зиснуні вішеліни
За сно ціль.
Ці пан чи фаан –
По – ольмпіцькому безсиці.
Тіле заіли і тумаи.
Дим на рудні пнає ціні,
Як пам'ять пемосок і ран.
Бубьозер ребоумує випір.
Процедура
Проміль.
Ти ціліяр.
Ціль ціпнрних ліній
Кожен заин родиться
Зоні.
Щоби ліні
Перед запуском
Скільки на щоб
Скалання арчуп
Заданому порядку.
Зовні.
Кожен заин
Вказаному
ВІД СЕБЕ,

Перший згин

Світлана БОГДАН

*****

Вийшли, стали перед нами –
Світлокосі, добрі, босі –
І озвалися піснями:
"Ми живі, живі ми досі".

На сопілці перша грала,
Друга грала на ліраді,
І дивилися із залу
Очі сірі, очі карі.

Тихі нам слова носили.
Тільки чула я – за ними
Третій хтось кричав щосили:
"Ми живі, живі, живі ми!"

П'ятий згин

Правда місце,
Ніби раб,
Заспрямий розп'ятих жаб
У тіарі.
Наш шинпаєм
Вороняє – осіні жаєрі.

Згин

Ударна частина

Авіа-конструкторське бюро

Артем ЗАХАРЧЕНКО
Юрій ШЕЛЯЖЕНКО

ЛІТЕРАТУРНА І **А**ВІА

ТУСОВКА **К**ОМПАНІЯ

Третій згин

ДИТСАДКОВЕ

Галя ТКАЧУК

Третій згин

Олена МАКСИМЕНКО

Третій згин

Мам,
за
бе
рименедодому.

язичок сюди

язичок сюди

Приєднуй на ефесі меча, чи хоча б мо ліпшо
Помощра Богам, чи хоча б мо ліпшо
Й Аонесси сіт кіжем, чи хоча б мо ліпшо
****
А коли ти вінаєш, бо заєдяне і дарди, і дими,
З золотими ти заненцеа, й нихто не проєнуе руки,
І рушпи з ними як сонце, очима,
З ладінкі, моя рушь, діки...

Шостий згин

Андрій МУРАВСЬКИЙ

ВАЛІЗА З ГРОШИМА

Одного похмурого дня, коли зібрався дощ, я знайшов валізу з грошима. Це були долари. Пачки зелених папірців. Там були тисячі, сотні тисяч. Може, навіть і... Я не знаю - не рахував. "Що робити з такою купою грошей?", подумав я. Думав не довго, вирішив їх пропити. Ресторани, бари, готелі, повії... Я смітив грошима. Вони не потрібні були мені. Навіщо? Йшли дні. Я був щодня п'яний. Але гроші не закінчувалися. Їх було занадто багато. "Це чарівна валіза, — здогадався я, — Гроші не можуть закінчитися, замість одних з'являються інші..."
І зрозумів я, що яким би не був талант - не проп'єш, не проп'єш цих грошей. А який смисл у грошах, якщо їх навіть пропити не проп'єш? І зрозумів я усю їхню марноту. І викинув я ту валізу - хай інший хтось знайде і зрозуміє те, що зрозумів я. А може, йому вони таки таки знадобляться по-справжньому?
P.S. А пити я покинув, бо ж навіщо пити, якщо навіть грошей пропити не проп'єш? Занадто вже це похитнуло систему цінностей...

Шостий згин

на борту:
Макс БАЖЕНОВ
Світлана БОГДАН
Олена ЄФІМЧУК
Артем ЗАХАРЧЕНКО
Ірина КУЛАКОВСЬКА
Ольга ЛУЗАН

#1

на борту:
Олена МАКСИМЕНКО
Аня МАЛИГОН
Андрій МУРАВСЬКИЙ
Ростик ПІДГОРНИЙ
Галя ТКАЧУК
Юрій ШЕЛЯЖЕНКО

05 2004

Аня МАЛИГОН
Поемка з одного приводу (V)

Я бачила жінку з якої виходив геній
Вона як і ти загрібала віями час
І розвісило небо продимлені вщент легені
Дихало дихало скільки стало нещасть

Я бачила жінку
По гуснули сльози
твою мармурову маму
Не сміла ж бо розірватись
Якраз на зупинці
Не стільки від тиску
Де спали старі стіни
Що ж далі мамо кажіть
Збиралось на зливу
Рабле злякався... Данте
бо руки й ноги ламало
Лорка болевоїде...
Вертівся допоки вже й прах досягнув межі
аж очі повні слюди

До того нестерпно. Ось тільки навряд чи помітить хто-небудь більше
А де викладає а скільки? угу. престижно. Одружена на свіжо зумових очах
не спить. не надалі так до крику нижних штука мобільний
Напевно що скучила Сьогодні не штука
хоче й через тужлень змінити перо на мобільний
Напевно що скучила тим паче пером
Напевно що скучила найважче кудись докричать
наповнюючи і проста ночами мудреш есеї
Для слави і спокою як ти швидко зросла
Не так балачки можливо знаю не все я
Для кого ж тоді та „крапля у сонці з весла"
Зібрались на шибку і доки ще сили стрибала ртуть
Зустрінемось тут... імені

Макс БАЖЕНОВ

* * *

Мои песни превратились в тишину,
Тишину чернее самой зимней ночи.
Ранних строчек не пойму,
Ранних строчек.
Бывших мыслей не приму –
Тот же почерк,
Мой же почерк.
И по капле вытекает странный дар,
Ведь стихи всегда –
После твоих объятий,
В ритме порванных гитар –
Как проклятье,
Ритмам порванных гитар
Скажем: "Хватит",
Нам не хватит.
И живет
под маской сердца
пустота,
И творит
разброд
пластмассовых реалий,
Я, наверное, не та,
Так сказали,
Я давно уже не та,
Так сказали,
Мне сказали.

Мои песни
превратились в тишину,
Тишину
чернее самой зимней ночи,
Ранних строчек не пойму,
Ранних строчек,
Ранних мыслей не приму,
Тот же почерк,
Мой же почерк,
Мой же почерк…

Ольга ЛУЗАН

Strip'n'Crow.s
Осінній стриптиз:
дерева скидають вбрання
під воронячий Rap'n'Blues.

Real.ly
Невже людина
живе лише для того,
щоб?...

Change.able
Дивляюсь реке:
меняется с таким
постоянством...

***
Любовь приходит
И уходит. Подайте,
Кто-нибудь, пожрать!

ЧОРНИЙ ЯЩИК

Олена ЄФІМЧУК

Валонетка

Колись давно, коли
ще не подувалвали
нового Ілементного заводу,
в Зголубуюг, тоні, що
праповає страни, так от, а ті,
нині тоїто сера лодини і
пуктоко сера мелтенно
ваані вагонетки
завод вагонетки
Старий і тінно все місто. Сами
кремлоо і тінно трубами, ане скоро ото
горори, чаїв трубами, от і
помів ве вигтаиано.
На новий заводі вже мерпеть (кремла з
подувалвали новий
На новий пінни вони на часом
постжності заводі вже пішов порогом.
Трубою і ні, безаднаеня, що
гинно) з кер'єру ніколи нагоре
Скинуні з ро старого ніколи
День оаерам мотоко нинче
Нал нетарнуту троки ніем, пітом,
Тум - новні, в ніг.
Перая шматок подвір'я, Перестали
сіку, в дом і везли.
Перепозвали тні
зимно, а до тамних тіем.
Потім вагонетки. Тилипсь помер старий
ни вагонетки. Тилипсь помер піаіної
заводі. Тилипсь нопри піаіної
Дорогі, Ле-не-ге, та ще
решти тросі і мешато -
мешато і обірвані,
Ленні, а ленні
Ленні розбирали, а
Стоти тросі і все їх
Ленні балинись, три
Ленні вагонетки
Ленні пишетьсь, а
Стоти за озером
Так і пишетьсь
Ленні, безсні, три
Стоти за шіле.
Покоїнна замінось
Тілки стаді дідки
Ніхто їх не
Тілки стаді
Дивитьсь на
Дивитьсь
Ніх, і
Розказуть про
Ніх, і
Онуком
Свою
Молодість,
Але навіть
Знають
Ні
Тенинці.
Бо коли

Артем ЗАХАРЧЕНКО

З МАКОМ

Один бідний студент їхав собі додому. До електрички лишилося ще хвилин п' ятнадцять, а в кишені валялося ліє кілька дрібняків.

Хотілося піл' їсти.

Студент зупинився для стареньної, на сільськуладку – добозичливої бабусі. "Бери, синку, булочки гарні, печені" – примовляла вона. Студент підрахував дрібняки. Вистачало або на булочку з маком, або на батрушку з сиром. "Сир, звичайно, корисніше, – подумав студент, – але що може бути смачніше за домашню, солодку булочку з маком!.."

Студент вдував дрібняки, пішов до платформи і вкусив кушене. Але – булочка виявилася зовсім не смачною... Сама вона, і мак у ній були не солодкими, і тісто не сильно пухнасте, та й взагалі...

Бідний студент зітхнув. І тут підійшов до нього мурдний чоловік і так сказав:

– Ти не переїмайся так, синку! Ти думав, усі булочки з маком однакового смачні? Ні, навіть булочки з маком хрідновенькі. Так що коли голодний – то доїж собі, а ні – то віддай мені, я заємним нішчаковій радий.

І бідний студент віддав дрібняки. Тут з'явився дідок, мамин бодш, котрий чекає на нього за три години дорогим.

ІДІ ЯЖ

Шудженко

Остання людина

Чтобы не объявила, бо була
мі́ських ліхарів. Не кувтрим свою
.пусеєну ціхоня. Посеєрі
.руках ціхоня людина одніеї кулеєю
.пістоль був зарядженний
.небесну рулетку вітрині. І треба заувагами
.мене ця дурна ідея про пістоль з однією кулею?
тільки людина з пістолем, яка думає: "Звідки у
бачити цілий світ. І світ зникає, а залишається
бачити друга, який зрадив, а потім – не хоче
не хоче бачити мати, третього разу – не хоче

повірити, що пам'ять про нас, про
те, що ми поряд, і примусить її
натиснути на курок. Бо як звір
не в'є себе, так і людина
не висадить останню кулю
в повітря, якщо все
життя її вчили не
витрачати кулі
дарма.

Ще людина думає: "Про мене всі
забули". Давайте їй повіримо, все одно
нас нема. Бо інакше б довелось

Ростик ПІДГОРНИЙ

От-Себя-тина

Ізи матеріали публікуються в вакс
с учащением
сучаєве встрєчи "Себя".
С недавних пор, люди стали
нахоить "Себя" даже в самых людных
местах народа.
"Себя" - очень опасный, хитрый и
жестокий зверь. Известно, что у него
огромные горящие глаза, длинный
хобот и острые рога на макушке,
шкура его покрыта бронированным чешуйками, а
хвост (что наиболее ужасно) фиолетовым
пупырышками. (смотри рисунок)
Встрєчи с ним опасны для вашего здоровья.
Встрєтив "Себя" на улице, немедлєнно взбирайтесь
на дерево и ждите пока он уйдет. Если же вы увидите
"Себя" в квартире, немедлєнно вызывайте
милицию, пожарную и цыганскую тварь,
а тем врємєнєм прятєсь в шкафу.
Некоторые правда утверждают, что эти мєры
предосторожности излишни. Они уверяют,
что видят "Себя" каждый день, и что "Себя"
даже занєсти в красную Книгу. Этих
"Себя"-людєв необходимо изловить,
потому что они опасны для общества.
Другие уверяют, что "Себя" можно
приручить и использовать в хозяйстве.
Но вот вопрос, что "Себя" можно
получить в виде домашнего - милого и
дружелюбное животное. Но
как заводить "Себя" раз, перед тем,
все же политик на такой
очень рискованно. Если же вы
нацелєваєтє на
"Себя" намордник и
ведите єго на поводке.
Ведь єсли вы будєтє
плохо вєсти "Себя", он,
может уїєжать
и надєєтєсь дєл.
Поэтому все же
настоятєльно
рєкомєндуєм
изловить
"Себя".
Поймите:
Освободить
город от
"Себя" -
наш долг.

Ігнат ЛЮТИЙ

Вершки

Помирав той самий завод, що колись породив все місто, коли дився в небо - летіли над ним невидимі духи часу, і покликав він духів часу, і став з ними балакати, став їм жалітись... Сиділи вони на височезних трубах, опустивши крила мало не до землі і слухали слова старого заводу. (А я бачив усе, та не міг нікому сказати, не міг навіть подумати сам собі) Зранку знялись і полетіли, облетіли навколо міста, (їхні тіні і досі береже пам'ять дна Старомлького ставу.) черкнули крилами темні опори і останні вагонетки, що вже безсило висіли на тросах.... І відлетіли.

З того часу, в ніч на перше травня йде невидимими тросами невидима вагонетка. Чути тільки як вона поскрипує. І хто, замучений ностальгією за "старими добрими часами" встигне сісти не неї, налапавши невидимі залізні боки. Хто не злякається їхати над порожнечею і бачити прямо під черевиками вершечки дерев - того привезе примарна вагонетка в п'ятдесяті роки двадцятого століття, якраз на першотравневу демонстрацію, і там він залишиться назавжди.